

அமரர் இர. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்த
பதினோராவது
நினைவுப் பேருரை

“மலையக மக்களினி சமுக - ஡ொருளாதாரம் :
ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை”

எம். கணைசமுர்த்தி

அமரர் இர. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்தத் குழு

2010

மலையக சமூகத்தில் அரியற் பொருளாதாரம் :

ஒரு வரலாற்றுப் பாரிவை

கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி Ph.D

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

பொருளியற்றுறை

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

அயரா இர.சிவலிங்கம் ரூபகாரித்தக் குழு

2010

தமிழ்நாடு மருத்துவக் கல்விப் பராமரிப்புக் குழு
விவரணம் பிழாநாடுக குழு

- நூல் : மலையக மக்களின் சமூக - பொருளாதாரம்:
ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை
- ஆசிரியர் : கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி Ph.D
- பதிப்பாசிரியர் : தை.தனராஜ்
- வெளியீடு : அமரர். இர.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக்குழு
BQ 2/2, மெனிங் டவுண், மங்கள நோட்,
கொழும்பு - 08
- திகதி : 29.08.2010
- பக்கங்கள் : 41
- அச்சுப்பதிப்பு : S.P. கிராபிக்ஸ்
235, G, காலி வீதி, கொழும்பு - 06
- கணினி வார்ப்பு : திருமதி. மகேஸ்வரி சதீஸ்குமார்

மலையக சமூகத்தின் அரசியற் பொருளாதாரம்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

அனைவருக்கும் வணக்கம்

அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக இந்த பதினோராவது நினைவுப் பேருரையை பெருமைக்குரிய கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் நிகழ்த்துவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமை குறித்து நான் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைவதோடு இதனை எனக்குக் கிடைத்த கௌரவமாகவும் கருதுகிறேன்.

அறுபதுகளில் மலையகத்தில் கல்வி, கலை இலக்கியம், சமூகம் மற்றும் அரசியல் தொடர்பான ஒரு பாரிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதற்கு காரணமாக விளங்கியவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் இருவர். ஒருவர் ஹட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் கடமையாற்றிய பின்னர் சட்டத்தரணியாகவும் பணிபுரிந்த அமரர் இர. சிவலிங்கம். மற்றவர் அவரோடு இணைந்து பணிபுரிந்த அவரது நண்பரும் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் ஆசிரியரும் எழுத்தாளருமான அமரர் திரு. எஸ்திருச்செந்தூரன் அவர்களாவார்.

இந்த இருவரது தன்னலமற்ற பணிகளின் காரணமாகவே இன்று மலையகத்தில் ஒப்பீட்டு அளவில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது எனக் கூறினால் அது மிகையாகாது. எனவே அப்பெருமகனது பதினோராவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்துமாறு ஞாபகார்த்த குழுவின் தலைவர் திரு.எம். வாமதேவனும் எனது நண்பரும் இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழத்தின் சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளருமான திரு. தை. தனராஜ் அவர்களும் என்னை கேட்டுக்கொண்ட போது நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

கடந்த பத்து வருடங்களாக அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழுவினர் பல உயரிய பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். நினைவுப் பேருரைகள், நூல் வெளியீடுகள், ஆய்வுகள், போட்டிகள், திறமைசாலிகளை கௌரவித்தல் என அவர்களது பணிகள் தொடர்கின்றன. அவர்களது உயரிய பணிகளுக்காக அவர்களைப் பாராட்டுவதோடு அவை தொடரவேண்டும் எனவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் விளைவாக ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் அதுவரைகாலம் நிலவிய மானியமுறை மரபுபாற்பட்ட சமூக பொருளாதார முறைமையினின்றும் விலகி நவீன முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பை நிறுவ பெரிதும் உதவின. இம்மாற்றங்களின் விளைவுகள் பிரித்தானியரிடமிருந்து அரசியற் சுதந்திரம் பெற்று அறுபத்திரண்டு வருடங்கள் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் மிகத்தெளிவாக அவதானிக்கக் கூடியனவாக உள்ளன.

பிரித்தானியரால் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பு, உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், அரசியல் முறைமை, சட்டமுறைமை போன்றன இன்றும் அடிப்படை மாற்றங்களின்றி அவ்வாறே நிலவி வருவதையும் காணமுடிகிறது.

இலங்கையின் மலையக சமூகத்தையும் பிரித்தானிய ஆட்சியின் பாற்பட்ட உபவிளைவாகவே ஆய்வாளர்கள் பார்க்கின்றனர். பெருந்தோட்டங்களின் வருகையோடு ஏற்பட்ட ஊழியக் கேள்வியை ஈடுசெய்ய உள்ளூர்வாசிகள் நிரம்பல் செய்ய முன்வராமையால் அத்தேவையினை அண்டை நாடான இந்தியாவின் தென்புறத்திலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைப்பதன் மூலம் பூர்த்திசெய்துகொள்ள முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர்ந்த ஊழியர்கள் தற்காலிகமாகவே இலங்கைக்கு வந்து ஊழிய நிரம்பலைச் செய்து தாய்நாட்டுக்கு மீண்டனர். எனினும் தேயிலைச் செய்கையின் ஆரம்பத்துடன் அப்பயிர்ச்செய்கை நிரந்தர ஊழியத்தை தேவைப்படுத்திய காரணத்தினால் நிரந்தர ஊழியர்களாகக் குடியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. மறுபுறம் பெருந்தோட்டச் செய்கைக்கு உறுதுணையாக அமைந்த உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்குவதிலும் தென்னிந்திய ஊழியர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக துறைமுகம், நெடுஞ்சாலையமைப்பு, புகையிரதப் பாதையமைப்பு, சுகாதார சேவைகள் போன்றவற்றிலும் தென்னிந்திய தமிழ் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டனர். இதற்கப்பால் சிற்றளவில் தென்னிந்திய வர்த்தக சமூகமொன்றும் இலங்கையில் வேருன்றியது. எவ்வாறாயினும் தென்னிந்தியாவை மூலாதாரமாகக் கொண்ட தமிழ்ச் சமூகமொன்று பெருந்தோட்டப் பகுதியிலேயே மிகச் செறிவாக வாழ்ந்தது. ஏனைய பிரதேசங்களிலே வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களில் பலர் ஒன்றில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்துடனோ, இஸ்லாமிய சமூகத்துடனோ திருமண உறவுகளைச் செய்துகொண்டு அவ்வச் சமூகங்களால் உள்வாங்கப் பட்டதுடன் தமது அடையாளங்களையும் இழந்துவிட்டனர். எவ்வாறாயினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினரை மலையகத் தமிழர்கள் என்றே அழைக்கும் நிலை தோன்றியுள்ளது. அரசாங்க உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்களில் இம்மக்களை உள்ளடக்கிய துறை தோட்டப்புறத்துறை (Estate sector) என்றே அழைக்கப்

படுகிறது. இலங்கையின் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகள், நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வரும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது. எனவே மலையகத்தைச் சார்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களை சிறப்பான ஒரு மக்கட் பிரிவினராகவே வைத்து நோக்கவேண்டிய தேவையுள்ளது.

மலையக சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார, அரசியற் செல்நெறிகளை வரலாற்று ரீதியில் ஆய்வு செய்வதே இவ்வகையின் நோக்கமாகும். இதன் பொருட்டு பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலம், சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளில் மலையகத் தமிழர் நிலை, இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்கள் ஆகியவை குறித்து அவதானம் செலுத்தப்படுகிறது.

2. பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் பெருந்தோட்டச் செய்கையின் தோற்றமும் தென்னிந்தியத் தமிழ் தொழிலாளர் உள்வருகையும்

1815இல் கண்டி இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து இலங்கைத்தீவு முழுவதும் ஒரே சூடையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. போர்த்துக்கேயரும் பின்னர் ஒல்லாந்தரும் 1505இல் இருந்து இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களை மட்டுமே ஆட்சி செய்தனர். அவர்களது ஆட்சி கரையோரப் பகுதியிலிருந்து இருபது மைல்களுக்கு உட்புறமாக விரிவு பெற்றிருக்கவில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே மத்திய மலைநாட்டிலிருந்து கண்டி இராச்சியம் நீண்டகாலமாக சுதந்திரமாகவே இயங்கியது. 1815இல் அரசியல் சூழ்ச்சியின் விளைவாக கண்டி இராச்சியம் பிரித்தானியர் வசமான போதிலும் 1833 வரை அது தனியாகவே நிர்வகிக்கப்பட்டது. இது நிர்வாக செலவுகளை அதிகரித்த காரணத்தினால் அதுபற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் நோக்கில் கோல்புறாக் மற்றும் கமரன் ஆகிய இரு ஆணையாளர்கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கையே இலங்கையின் சமூக பொருளாதார அரசியல் சூழலை முற்றாக மாற்றியமைக்க ஏதுவாகியது. (Wickramasinghe and Cameron) இலங்கைத்தீவினை ஒற்றையாட்சியின் கீழ் கொண்டுவருதல், பரம்பரை பரம்பரையாகப் பின்பற்றப்பட்டுவந்த கட்டிய ஊழிய சேவை (இராஜகாரிய)யினை நீக்குதல், பெருந்தோட்ட விவசாயத்தின் விரிவாக்கத்துக்கு ஏதுவாக காணிச் சட்டங்களை அமுல்படுத்துதல், வர்த்தகத்துறையில் அரசு தனியுரிமையினை அகற்றல் போன்ற சிபாரிசுகள் இலங்கையின் மானியமுறைக் கட்டமைப்பைச் சிதைத்து பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையினை நிறுவுவதற்கு வழிகோலின (Bandarage 1983, Jayawardane 1972, 2000, & De Silva, 1982).

இக்காலப் பகுதியில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டு வந்த சிந்தனை மாற்றங்களே இவ்வாறான சிபாரிசுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமைக்கான காரணமென ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் (Bandarage 1983, Jayawardane 2000). கைத்தொழிற் புரட்சியைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்தில் சனத்தொகை அதிகரிப்பு, வாழ்க்கைத் தர உயர்வு, தலைக்குரிய வருவாய் அதிகரிப்பு என்பன தேயிலை, கோப்பி, சீனி, வாழைப்பழம் போன்ற கீழைத்தேய நுகர்வுப் பொருட்கள் மீதான கேள்வியை அதிகரித்தது. மறுபுறம் இங்கிலாந்தில் முதலீடுகளின் மீதான இலாப வீதங்கள் கைத்தொழிற்புரட்சியின் உச்சக்கட்டத்தின் பின்னர் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்லும் நிலையும் உணரப்பட்டது. எனவே பிரித்தானிய மூலதனத்தை அதன் குடியேற்ற நாடுகளில் உட்பாய்ச்சுவதன் மூலம் அதிக கேள்வி கொண்ட விவசாய விளைபொருட்களை பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்குவதன்மூலம் உற்பத்தி செய்து இலாபமீட்ட முயற்சிக்கப்பட்டது. இம்முயற்சியின் ஒரு கட்டமாகவே இலங்கையில் பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1830 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டு விருத்தி செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் அரச தலையீட்டில் பெருமளவுக்கு தங்கியிருந்தன. குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான நிலங்களை இடையூறின்றிப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் ஊழியத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் அரச தலையீடு அவசியமானதாக இருந்தது. இவ்வாரம்ப காலங்களில் பிரித்தானிய முயற்சியாளர்கள் தாம் விரும்பிய இடங்களில் காணிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததென குறிப்பிடப்படுகிறது. முயற்சியாளர் ஒருவர் தனக்குத் தேவையான நிலத்தை தனது சொந்த செலவில் அளவீடு செய்து அரசாங்கத்திற்கு அறிவிக்கும் பட்சத்தில் அரசாங்கம் குறித்த நிலம் குறித்த தினத்தில் ஏலத்தில் விற்கப்படுமென அறிவிக்கும். எனினும் வேறொரு நில ஏலத்தில் பங்குபற்ற முன்வரமாட்டார்கள். எனவே குறித்த நிலம் மிகக்குறைந்த விலைக்கு குறித்த முயற்சியாளருக்கு விற்கப்படும். 1984 வரை ஏக்கரொன்று 5 சில்லிங்குகளாகவும் அதன் பின்னர் 20 சில்லிங்குகளாகவும் விற்கப்பட்டன. பெருந்தோட்ட விவசாயம் விரிவாக்கம் பெற்ற காலப் பகுதியில் நிலத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டபோது முடிக்குரிய காணிச் சட்டம் தரிசு நிலச் சட்டம் போன்றவற்றைப் பிரயோகித்து உள்ளூர் வாசிகளின் காணிகள் பெறப்பட்டன.

3. பெருந்தோட்டங்களின் ஊழிய நிரம்பல்

பிரித்தானிய காலனித்துவ அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான காணிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் அவற்றில் உருவாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குத் தேவையான ஊழியர்களைப் பெற்றுக்கொள்வது அத்துணை இலகுவானதாக இருக்கவில்லை என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

இலங்கையிலிருந்த பிரித்தானிய நீதிபதியொருவர் 1841இல் தென்னிந்தியாவிலிருந்த தமது நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “ஊழியம் இங்கு அரிதாகவும் விலைகூடியதாகவும் நம்பியிருக்க முடியாததாகவும் காணப்படுகிறது...” எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Tinker, 1944 :70).

ஆங்கில எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ஜே. ஸ்ரூவர்ட் என்பவர் “இங்கிலாந்தில் அதிகாரிகள் வறியவர்களுக்கு எவ்வாறு தொழில் வாய்ப்புக்களை வழங்குவது என்பது பற்றி ஆராய்கின்றனர். ஆனால் இலங்கையில் வேலையில் அமர்த்துவதற்கு வறியவர்களைத் தேடுவது கடினமாகவுள்ளது...” எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Peiris, 1952).

அதேபோல் ஆளுநர் ரொபின்சன் 1866இல் இலங்கையின் பரிபாலன சபையின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் “உள்ளூர் வாசிகளின் தேவைகள் வெகுசிலவாகும். அத்தேவைகளை அவர்கள் தமது வீட்டுத்தோட்டத்திலோ வயலிலோ சில நாட்களைச் செலவழிப்பதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.... எனவே அவர்கள் தம்மிடம் உள்ள வற்றை வைத்துக்கொண்டு திருப்தியடைகின்றனர்...” எனக் குறிப்பிட்டார் (Bandarage, 1983:175).

எனவே பெருந்தோட்டங்கள் தாபிக்கப்பட்ட இடங்களில் வாழ்ந்த உள்ளூர் சிங்களவர்களின் வாழ்க்கைமுறை சாதியடிப்படையில் அமைந்த மிக எளிமையான ஒன்றாகவும் பணப்புழக்கம் மிகக் குறைவானதாகவும் சுயதேவைப்புர்த்தி இலக்கினை அடைந்ததாகவும் இருந்தமையினால் எழுச்சி பெற்று வந்த பெருந்தோட்டத்துறைக்குத் தேவையான ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொள்ள முன்வரவில்லை. அதற்கான தேவையும் அவர்களுக்கு ஏற்படவுமில்லை.

உள்ளூர் வாசிகளை பெருந்தோட்ட விவசாய ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொள்ள ஊக்குவிக்க எடுக்கப்பட்ட பல முயற்சிகள் - குறிப்பாக பல்வேறு வரிகளை விதித்தல், கட்டாய ஊழிய சேவையினை நீக்குதல் போன்றவை - தோல்வியைச் சந்தித்த நிலையில் பிரித்தானிய பெருந்தோட்ட முதலீட்டாளர்கள் மலிவான ஊழியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் தென்னிந்தியாவின் பக்கம் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர்.

தென்னிந்தியாவில் நிலவிய வரட்சி, உணவுப் பற்றாக்குறை, கடின வாழ்க்கை என்பன ஊழிய இடப்பெயர்வை ஊக்குவிக்கப் போதிய தூண்டலை வழங்குபவையாக அமைந்திருந்தன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான ஊழிய இடப்பெயர்வு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு வியாபார நடவடிக்கையாக அமைந்திருந்தது. ஆந்திராப்பெயர்வர்கள், கப்பல் பிரயாண சேவை நடத்துபவர்கள், பெருந்தோட்ட முதலாளிகள், காலனித்துவ அரசாங்கம் என பலருடைய

ஈடுபாட்டுடன் இவ்விடப்பெயர்வு இடம்பெற்றது. ஆரம்பத்தில் காலனித்துவ அரசாங்கமே ஊழியர்களைக் கொண்டு வருவதற்கான செலவுகளைச் செலுத்தியது. பின்னர் அது தோட்ட உரிமையாளர்களிடமிருந்து மீள அறவிடப்பட்டது (Wesumperuma, 1986).

தென்னிந்தியாவில் ஊழியர்களைத் திரட்டும் மேற்படி நடவடிக்கை 'ஊழிய வேட்டை' (Labour Hunting) என அழைக்கப்பட்டது. ஆள்திரட்டுபவர்களும் அவர்களது உதவியாளர்களும் தென்னிந்தியக் கிராமங்களுக்குச் சென்று முரசறைந்து ஒளிமயமான எதிர்காலம் இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களில் காத்திருப்பதாகக் கூறினர். தமது ஊழிய அறுவடையை அதிகரிக்கத் தேவையான அனைத்தையும் அவர்கள் செய்தனர் (De Silva 1982). கிராமங்களில் நிலவிய உணவுப் பற்றாக்குறை மேற்படி மக்கள் 'கூலிகளாக' தம்மை மாற்றிக்கொள்வதை ஊக்குவித்தது. 'கூலிகள்' என்ற பதமே தொழிலாளர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு பரவலாக உபயோகிக்கப்பட்ட சொற்பிரயோகமாகும். உத்தியோக பூர்வப் பதிவேடுகளிலும் இதுவே வழக்கில் உள்ளது.

குறிப்பாக தமிழ் நாட்டின் செங்கல்பட்டு, கோயம்புத்தூர், மதுரை, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்தும் கூலித் தொழிலாளர்கள் திரட்டப்பட்டனர். திரட்டப்பட்ட 'கூலிகள்' குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் கங்காணி என அழைக்கப்பட்ட தலைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். கங்காணி குழுவின் ஏனைய அங்கத்தவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் சமூகரீதியில் அந்தஸ்து கூடியவராக இருந்தார். பின்னர் இக்கங்காணிகளே ஆள்திரட்டும் முகவர்களாகத் தொழிற்பட்டனர். எனவே இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான தொழிலாளர் முறைமையானது கங்காணி முறைமை என அழைக்கப்படலாயிற்று.

கங்காணி என்னும் வழக்கு 'கண்காணி' என்ற சொல்லின் மருவலாகும். மேற்பார்வையாளர் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். எவ்வாறாயினும் கங்காணி ஒருவரின் நடைமுறைத் தொழிற்பாடுகள் வெறுமனே மேற்பார்வை செய்வதுடன் நின்றுவிடாமல் புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்ததுடன் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்துடன் தொழிலாளர்களை இணைக்கும் பாலமாகவும் இவர்கள் தொழிற்பட்டனர்.

ஒரு தொகுதி தொழிலாளர்களை (gang) கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கங்காணி அத்தொழிலாளர்களிலிருந்து சமூக அந்தஸ்தில் - சாதி அடிப்படையில் - உயர்ந்தவராக இருந்ததால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது இலகுவாக இருந்ததுடன் அவரே தொழிலாளர்களின் காப்பாளராகவும் (patron) விளங்கினார். மறுபுறம் தொழிலாளர்களின் நிதிசார் தேவைகளுக்கான ஒரே மூலாதாரமாகவும் கங்காணிகளே இருந்தனர். தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தியவர் என்ற

வகையில் கங்காணிக்கு இரு வகையான கொடுப்பனவுகள் தோட்ட நிர்வாகத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கங்காணியொருவர் இலங்கைக்கு அழைத்துவரும் தொழிலாளர் ஒவ்வொருவரின் தலைக்குரிய பணம் (Head money) வழங்கப்பட்டதுடன் அவ்வாறு அழைத்துவந்த தொழிலாளி வேலைக்கு வரும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் போனஸாக கங்காணிக்கு (Pence money) என்னும் ஒரு கொடுப்பனவு வழங்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலங்களில் தொழிலாளர்களுக்குரிய பங்கீட்டு அரிசியை வழங்குதல், தொழிலாளர்களுட்பங்களைக் குடியமர்த்துதல் மற்றும் தோட்டத்தில் கடையை நடாத்திச் செல்லல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலும் கங்காணிகள் ஈடுபட்டனர்.

கங்காணிகள் சூட்சுமமான, சாத்தியமான சகல விதத்திலும் தனக்குக் கீழுள்ள தொழிலாளர்களை தன்னோடு பிணைத்து வைத்திருந்தனர். அவர்களின் வங்கியாளராகவும் பேச்சாளராகவும் விளங்கியதோடு நிர்வாகிகளுடன் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகள் குறித்து எதிர்த்து வாதாடுபவர்களாகவும் தொழிற்பட்டனர்.

மறுபுறம் ஒவ்வொரு கங்காணியும் தனக்குக் கீழிருந்த தொழிலாளர் மீது கொண்டிருந்த செல்வாக்கின் காரணமாக தோட்ட நிருவாகம் அவர்கள் மீது பெரிதும் தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு கங்காணி தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறும்போது அவரின் கீழிருந்த தொழிலாளர்களும் கூடவே வெளியேறுவது பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறையாகும். இவ்வாறான வெளியேற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் விதமாகவே பின்னர் 'துண்டு முறை' அமுல்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையின் கீழ் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் கட்டாயமாகத் தோட்ட நிருவாகத்திற்கு கடனாளியாக்கப்பட்டார். அவ்வாறு கடன்பட்ட தொகை ரூபா 50 தொடக்கம் 250 ரூபா வரையிலானதாக இருந்தது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து பெற்ற கடன்கள் பல்வேறு தேவைகளின் பொருட்டு பெறப்பட்டவையாக இருந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் ஆட்திரட்டல் நடைபெறும்போதே தொழிலாளர்களுக்கு முற்பணமொன்று வழங்கப்பட்டது. அத்தோடு பயணச் செலவுகளும் தொழிலாளர் மீதே கடனாக சுமத்தப்பட்டன. கங்காணியின் கடையிலிருந்து கொள்வனவு செய்யப்படும் பொருள்களின் பெறுமதியும் கடனடிப்படையிலேயே வழங்கப்பட்டது. தொழிலாளி நோய்வாய்ப்படும்போது கங்காணியிடமிருந்து கடனாகப் பெற்ற பணமும் இதில் சேர்க்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து சராசரியாக ரூபா 100 அளவிலான கடன் சுமையினைக் கொண்டிருந்தான் (Thiagaraja, 1917 Quoted in Bandarage, 1983).

மேற்படி கடன் முறை தோட்ட நிருவாகத்திற்கு இலகுவாகவும் செலவு குறைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தது. காரணம் இக்கடன் முறையானது தொழிலாளியை சமூக பொருளாதார ரீதியில் கங்காணியுடன் பிணைத்து

வைப்பதாக அமைந்திருந்தது. தோட்ட நிருவாகம் தொழிலாளிக்கு நேரடியாக சம்பளத்தை வழங்கவில்லை. மாறாக கங்காணியின் ஊடாகவே வழங்கியது. இதனால் கடன் நிருவாகம் செயற்றிறன் வாய்ந்ததாக அமுல் செய்யப்படக்கூடியதாக இருந்தது. தொழிலாளி பெற்ற ஒவ்வொரு 10 ரூபாவுக்கும் கங்காணி மாதாந்தம் 1 ரூபா வட்டியினை அறவிட்டார். இதன்படி வருடாந்தம் தாம் பெற்ற கடனுக்கு ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் 120% வட்டியினைச் செலுத்த வேண்டியவராக இருந்தார். எனவே தொழிலாளரின் சம்பளத்தில் கணிசமான பங்கு வட்டிச் செலுத்தல்களாக கங்காணியையும் தோட்ட நிருவாகத்தையும் சென்றடைந்தது (Mills,1875 Quoted in Moldrich, 1990).

மறுபுறம் தோட்ட உரிமையாளர் மத்தியில் இது தொடர்பில் பொதுவான இணக்கப்பாடொன்று இருந்தது. ஒரு தொழிலாளி ஒரு தோட்டத்திலிருந்து வெளியேறி மற்றொரு தோட்டத்தில் வேலை பெற வேண்டுமாயின் அவரது பெயரில் சீட்டுத்துண்டொன்றில் குறிப்பிட்ட கடன்தொகையை தோட்ட நிருவாகத்திற்கு முழுமையாகச் செலுத்திவிட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலன்றி எந்த ஒரு தோட்ட நிருவாகமும் அவரை வேலையில் சேர்த்துக்கொள்ளாது (De Silva, 1982).

எனவே சுருக்கமாக நோக்குமிடத்து தென்னிந்தியக் கிராமங்களில் கடன்சுமையினால் வாடிய மக்களை இலங்கையின் பெருந் தோட்டங்களுக்கு கடனாளிகளாக்கும் முறையின் அடிப்படையிலேயே ஊழிய நகர்வு இடம்பெற்றிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். எனினும் எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை மட்டும் கருத்திற்கொண்டு தொழிலாளர்களாக பலர் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

4. பெருந்தோட்டக்கட்டமைப்பும் தொழிலாளர் வாழ்வும்

இலங்கையின் ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டமும் ஒவ்வொரு சிறிய அரசாங்கம் போன்றே இயங்கின. ஒவ்வொரு தோட்டமும் இறுக்கமாக வடிவமைக்கப்பட்ட வழக்காறுகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் வரையறைகளையும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் வாழ்ந்த நபர்களின் சமூக பொருளாதார அந்தஸ்துப் படிமுறை (hierarchy) மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வந்தஸ்தின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தத்தமது கடமைகளை மேற்கொள்ளப் பணிக்கப்பட்டதுடன் அப்படிமுறையினை மீற அனுமதிக்கப் படவில்லை. சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் குறிப்பாக இன்றைய காலகட்டத்திலும் கூட இச்சமூக அந்தஸ்துப் படிமுறை தொடர்ச்சியாகப் பேணப்பட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டமும் இறுக்கமாகப் பிணிக்கப்பட்ட, மூடப்பட்ட, தனிப்பிரதேசங்களாக (isolated enclaves) இருந்தமையினால் அதில் வாழ்ந்த தொழிலாளர்களின் சுதந்திரமான அசைவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

கடனால பிணைக்கப்பட்டிருந்த நிலைமை, சம்பளங்கள் வழங்கப்பட்ட விதம், அரசாங்கம் தொழிலாளர் அசைவு தொடர்பாக இயற்றிய சட்டதிட்டங்கள் காரணமாக இலங்கையில் பிணிக்கப்பட்ட ஊழியப்படை (captive labor force) யொன்றை உருவாகியதெனலாம்.

தோட்ட நிருவாகம் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளங்களை வழங்குவதைவிட கடன்களை வழங்குவதிலே அதிக கவனம் செலுத்தியதாக ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் (Bandarage 1983, Wesumperuma 1986). இதன் மூலம் தொழிலாளர்களை தோட்டங்களுடன் இலகுவாகப் பிணித்து வைக்கலாம் என அவர்கள் கருதினர். கடனாளியான தோட்டத் தொழிலாளி கடனை மீள்ச் செலுத்துவதோ அல்லது ஒரு தோட்டத்தைவிட்டு மற்றொரு தோட்டத்தை நோக்கி நகர்வதோ மிகக்கடினமானதாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையானது மூன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்தல், வேலைசெய்தல், ஓய்வை அனுபவித்தல் என்பனவே அவையாகும். இதன்மூலம் ஒவ்வொரு தோட்டமும் ஒவ்வொரு முழுமையான நிறுவன அமைப்பாகக் கருதப்பட முடியும் (Guffman, 1969). பெருந்தோட்டச் செய்கையின் ஆரம்ப காலங்களில் தொழிலாளர்கள் தற்காலிதமாக ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொண்டு ஓரளவு பணத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு மீளவும் தென்னிந்தியாவிலிருந்த தமது குடும்பங்களுடன் சென்று வாழும் நிலைமை காணப்பட்டது. காலத்திற்கு காலம் ஊழிய தேவையினை வேண்டிநின்ற கோப்பிக் கைத்தொழில் செழிப்புற்ற காலப்பகுதியில் தற்காலிக ஊழியப்படையொன்று இலங்கையில் தோன்றிய போதிலும் தேயிலைச் செய்கை விரிவாக்கம் பெற்றபோது நிரந்தர தொழிலாளர் படையொன்றினை தோட்டங்களில் நிறுத்தி வைக்க வேண்டியேற்பட்டது. எனவே தென்னிந்தியாவிலிருந்து குடும்பங்களாக தொழிலாளர்களை வரவழைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே வதியும் தொழிலாளர்படையென்ற நிலைக்கு அப்பாற் சென்று முழுமையான குடும்பக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட தொழிலாளர் படையொன்றை உருவாக்க நேரிட்டது.

பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய தொழிலாளருக்கு இலவச குடியிருப்புக்கள், இலவச மருத்துவம், இலவச தோட்டப் பாடசாலைகள் இலவச சிறுவர் பராமரிப்பு மையங்கள் (பிள்ளை மடுவங்கள்) சில இலவச பங்கீட்டு உணவுப் பொருட்கள் என்பன தோட்ட நிருவாகத்தினால் வழங்கப்பட்டன. இந்துக் கோயில்கள், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சிக்க திருத்துப்பவர்கள், பிரசவ விடுதி, சுகாதார மாதுகளின் சேவை போன்றனவும் தோட்டங்களிலேயே வழங்கப்பட்டன. சம்பள நாட்களில் அருகிலிருந்த வர்த்தக மையங்களிலிருந்த வியாபாரிகள் தோட்டங்களுக்கு வருகை தந்தனர். தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து கிடைக்கப்பெறாத அத்தியாவசியப் பொருட்களான - உணவு, ஆடை அணிகள் போன்றவற்றை இவ்வியாபாரிகளிடமிருந்து கொள்வனவு செய்தனர்.

சுருங்கக் கூறின் தோட்டத் தொழிலாளிக் கு வாழ் வதற்கு அத்தியாவசியமானவை தோட்டத்திற்கு உள்ளேயே பெறக்கூடியதாக இருந்தன. தோட்டத்திற்கு வெளியே சென்று அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்படுவதைத் தடுக்க தோட்ட நிர்வாகங்கள் தம்மாலான சகல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டன. சம்பளத் தவிர்ந்த சலுகைகளாக சிறியளவில் கால்நடைகளை வளர்ப்பதற்கான அனுமதி, விறகு சேகரிப்பதற்கான அனுமதி போன்றன தொழிலாளர்களை தோட்டங்களில் நிலைநிறுத்த உதவியதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் (De Silva 1982).

எனவே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்தம் சந்ததியினர் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டது மட்டுமன்றி அத்தோட்டங்களிலேயே வளர்ந்து, அங்கேயே திருமணம் செய்து, அங்கேயே சேமித்து, அங்கேயே நுகர்வு செய்து, அங்கேயே தமக்குள் முரண்பட்டு, ஒற்றுமைப்பட்டு, அவர்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த பெருந்தோட்டங்க ளிலேயே மண்ணோடு மண்ணாக மரித்தும் போயினர்.

தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட குடியிருப்புகள் தொழிலாளர் வரிசைக் குடியிருப்புகள் அல்லது லைன் (Lines) என்று அழைக்கப்பட்டன. ஒரு படுக்கையறை, சிறிய சமையற் பகுதி என்பவற்றைக் கொண்டதாக இக்குடியிருப்புகள் அமைந்தன. தோட்ட நிர்வாகிகள் பார்வைக்கு சகல இடங்களும் தென்படக்கூடியவாறு இவ்வீட்டு வசதி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு அறை வழங்கப்பட்டது. பெரிய குடும்பங்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு குழந்தைகளும் பெரியவர்களுமாக இவ்வறைக்குள்ளேயே வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பொதுமலசலகூடத்தை உபயோகிக்கும் அதேவேளை பொதுக் குழாய் மூலம் நீரைப் பெறவேண்டியிருந்தது. திறந்த வெளிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் குளிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் கூட குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை (Makenthiran, 2008).

இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களிலே தொழிலாளரின் வாழ்க்கை தேக்கநிலையில் காணப்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் பல உண்டு. சமூக ரீதியில் அவர்களது மேல் நோக்கிய அசைவு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு தொழிலாளியினதும் நாளாந்தப் பணிகள் முன்கூட்டியே திட்டமிடப்பட்டதாக இருந்தது. இந்நாளாந்த நடைமுறையில் பாரிய மாற்றங்களேதும் இல்லை. நாளாந்த நடவடிக்கைகள் அதிகாலை துயிலெழுதலுடன் ஆரம்பித்து மிகக் குறுகிய நேரத்தில் காலை உணவையும் பகலுணவையும் தயார் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. சோறு கறியுடனான உணவை குறுகிய காலத்திற்குள் சமைப்பது மலையகப் பகுதிகளில் (நனைந்த விறகுகளைக் கொண்டு) சாத்தியமில்லை. எனவே கோதுமை மாவினைப் பயன்படுத்தி ரொட்டி போன்ற இலகு உணவு வகைகளைச் சமைக்க

ஊக்குவிக்கப்பட்டது. குடும்பத்தின் ஆண், பெண் இருபாலாரும் தொழில் புரிய அதிகாலை ஐந்தரை மணியளவில் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இது இராணுவத்தினர் அதிகாலையில் எழுந்து உடற்பயிற்சிக்காக செல்வதை ஒத்ததாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் எல்லாத் தொழிலாளரும் “பெரட்டுக்களம்” என்றழைக்கப்படும் ஓரிடத்தில் கூடுவர். பின்னர் குழுக்களாக எந்தப் பகுதிகளுக்கு அவர்கள் செல்லவேண்டும் என்பது தீர்மானிக்கப்படும். பெரட்டு என்பது “Parade” என்னும் இராணுவ அணிவகுப்பு என்ற சொல்லின் மருவலாகும். சுருங்கக் கூறின் ஒவ்வொரு தோட்டமும் சிறியதொரு இராச்சியத்தைப் போலவும் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சட்டங்கள் இராணுவ சட்டங்களை ஒத்ததாகவும் இருந்தன என்றால் மிகையில்கலை.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மேற்படி சட்டதிட்டங்களுக்கு கட்டுப் பட்டவர்களாகவும் தரப்பட்ட வரையறுக்கப்பட்ட சுதந்திரங்களுக்குள் தமது வாழ்க்கை முறையில் திருப்திப்படும் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவர்களது வெளியுலகத் தொடர்புகள் மட்டுப்படுத்தப் பட்டவையாக இருந்தன. பின் வந்த காலங்களில் தமது உற்றார் உறவினர்களை சென்று பார்த்துவர, உற்சவங்களில் கலந்து கொள்ள, பெருநாட்களின்போது பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்ய தமது தோட்டங்களை விட்டு வெளிச்சென்று வரத் தலைப்பட்டனர்.

ஒவ்வொரு தோட்டமும் செயற்கையான விதத்தில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் தாபிக்கப்பட்டது. அவை மலைநாட்டுச் சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்திருந்தன. எனவே புதிதாக வெளிநாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஒரு வேற்றுமொழிச் சமூகம் சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் வாழத் தலைப்பட்டமையை உள்ளூர் சிங்கள மக்கள் வரவேற்றிருக்க நியாயமில்லை. மறுபுறம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை விட்டு கிராமங்களுக்குச் சென்று தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையோ ஊக்குவிப்போ இருக்கவில்லை. தோட்ட நிருவாகம் அதனை அனுமதிக்கவில்லை. ஒரு புறம் மொழி ஒரு தடையாக இருந்தது. மறுபுறம் மலைநாட்டுச் சிங்களவர் தோட்டத் தொழிலாளர்களை சமூகத்தின் கடை மட்டத்தில் வைத்து நோக்கத் தலைப்பட்டனர். இயல்பாகவே வெள்ளையர்கள் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த காழ்ப்புணர்வு அத்தோட்டங்களில் வேலைசெய்த தொழிலாளர் மீதும் திரும்பியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. கிராமங்களில் காணப்பட்ட வேலைவாய்ப்புகள் சாதீய அடிப்படையிலான தொழிலாளர் பிரிவுகளால் நிரப்பப்பட்ட காரணத்தினால் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள் கிராமங்களிலே சென்று வேலை வாய்ப்புக்களை பெற்றுக்

கொள்வது சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. சிறியளவில் கிராமங்களில் வாழ்ந்த பிரபுத்துவக் குடும்பங்களில் வீட்டு வேலை, சமையல் வேலை போன்ற வெகு சில வாய்ப்புகள் இருந்தன. அவற்றுக்காக தோட்டப்புறங்களை விட்டு வெளியேறிய மக்கட் தொகையும் அற்பமே.

காலனித்துவ அரசாங்கமானது தோட்டச் சொந்தக்காரர்களின் வர்த்தகம் சார்ந்த கரிசனைகள் மீதே அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தது. உள்ளூர் வாசிகளான முதலியார்கள் என்னும் நிருவாக வகுப்பினரும் நேரடியாகவோ அன்றோல் மறைமுகமாகவோ தோட்டங்களுக்கு பல்வேறு ஒப்பந்த சேவைகளை வழங்குப வர்களாக இருந்தனர். இம்முதலியார்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழிருந்த முறைசாரா காவுற்படை வலையமைப் பொன்றினைக் கொண்டிருந்தனர். இதன்மூலம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை விட்டு வெளியே தப்பிச் செல்வது தடுக்கப் பட்டது. அவ்வாறு செல்வது சட்ட விரோதமானதாகவும் கருதப்பட்டது (Jayawardane, 2000).

கடன்களால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தினால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சேமிப்புக்கள் மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்தன. அதிக அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட குடும்பங்கள் ஓரளவு சேமிப்புக்களை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. எனினும் இச்சேமிப்புக்களில் கணிசமான பகுதி மதுபான நுகர்விலும் விழாக்காலச் செலவுகளிலும் விரயம் செய்யப்பட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குறிப்பாக ஆண்கள் தமது வேலை நேரத்தின் பின் அருகிலிருந்த கிராமங்களுக்கு அல்லது கடைத்தெருவுக்குச் சென்று 'கள்' போன்ற வெறிக் குடிவகைகளை அருந்தும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதுவே அவர்களது அயற்கிராம மக்களுடனான பிரதான தொடர்புபடுத்தும் விடயமாக அமைந்திருந்தது. இம்மதுப்பழக்கம் தோட்டத் தொழிலாளர் உழைக்கும் சிறியளவு பணத்தின் கணிசமான பகுதியை கபளீகரம் செய்து கொண்டது.

பெண்களின் வாழ்க்கை நிலைமையும் ஆண் தொழிலாளர்களின் நிலைமையிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டிருக்கவில்லை. எனினும் கொழுந்து பறிக்கும் வேலையிலேயே பெண்கள் பெரும்பாலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இது தவிர குழந்தை பராமரிப்பு, வீட்டுவேலை என மேலதிக சமைகள் அவர்களுக்கு கிருந்தன. ஆண்களைப் போலவே அதிகாலையில் வேலைக்குச் சென்று வேலை நிறைவில் குடும்ப வேலைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்தவேண்டிய மேலதிக சுமை அவர்களுக்கிருந்தது. சிறு குழந்தைகள், குழந்தைகள் காப்பகத்தில்

விடப்பட்டன. பாடசாலை செல்லும் வயதுப் பிள்ளைகள் பெற்றோர் வேலைக்குச் சென்ற பின்னரே பாடசாலைக்கு செல்லும் நிலை இருந்தமையால் அவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்வதைக் கண்காணிப்பது இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. ஒரு தொழிலாளியின் பிள்ளை தொழிலாளியாக மட்டுமே எதிர்காலத்தைத் தொடரும் வண்ணம் தோட்டப்புறக் கட்டுக்கோப்பு அமைந்திருந்த காரணத்தினால் தனது பெயரை எழுத வாசிக்க, கணக்குக் கூட்டிக்கழிக்கப் போதுமான படிப்பறிவு இருந்தால் போதுமென்ற பொது அபிப்பிராயம் நிலவியதால் கல்வித்துறையில் அக்கறை காட்டப்படவில்லை.

சுகாதாரம் மற்றும் போசாக்கு தொடர்பிலும் தோட்டத் தொழிலாளர் நிலைமை மோசமானதாகும். இலவச மருத்துவ வசதிகள் வழங்கப்பட்டபோதும் போதியளவு போசாக்கான உணவு உட்கொள்ளப் படாமையின் காரணமாக போசாக்கின்மை நோய்க்கு ஆளாகும் தன்மை அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. தோட்ட மருந்தகங்களிலே அடிப்படை மருத்துவ வசதிகளே வழங்கப்பட்டதனால் நோய்வாய்ப்பட்டு இறப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் கணிசமானதாக இருந்தது.

சமூக அந்தஸ்தைப் பொறுத்தவரையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உள்ளூர் வாசிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் குறைந்த மட்டத்திலேயே வைத்து நோக்கப்பட்டனர். பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களாயினும் அன்றேல் இலங்கைத் தமிழர்களாயினும் தோட்டத் துறையைச் சேர்ந்த தமிழ் சமூகத்தினை கீழ்மட்டத்திலேயே வைத்து நோக்கினர். உள்ளூர் வாசிகளின் சாதியக்கட்டமைப்பு இதற்குப் பின்னணிக் காரணியாக அமைந்திருந்தாலும் இலங்கையின் பெருந் தோட்டங்களிலும் ஏனைய நகர்ப்புறங்களிலும் வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளி மக்கள் அனைவரும் இந்திய சாதிக்கட்டமைப்பின் கீழ் மட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து பிழையானதாகும். பெருந் தோட்டக் கட்டமைப்பின் தன்மை, தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறைமை, சமூக முன் செல்லுந்தன்மை என்பனவே இதற்குப் பின்னணியில் இருந்த ஏனைய காரணிகளாகும்.

எவ்வாறாயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து பெருந் தோட்டத்துறைத் தமிழர்கள் அரசியல் பிரவேச நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் தன்மை அதிகரித்தது. குறிப்பாக பிரித்தானியர்கள் உள்ளூர் வாசிகளுக்கு தமது அதிகாரங்களில் ஒரு பகுதியை பகிர்ந்து கொள்ளும் வகையில் 1920இல் அமைக்கப்பட்ட சட்டவாக்கக் கவுன்ஸிலில் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த பிரதிநிதியாக நடேச ஐயர் நியமிக்கப்பட்டார். பெருந்தோட்ட மக்களின் உள்ளூர் அரசியற் பிரவேசத்தின் ஆரம்பமாக இது அமைந்தது.

அதன் பின்னர் 1924இல் உயர்குழாத்திற்கு மட்டும் வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டபோது மொத்த வாக்குகளாகிய 205,000 வாக்குகளில் 12,900 வாக்குகள் இந்தியத் தம்ழர்களுடையதாக இருந்தது. இதன்மூலம் இரு இந்திய வம்சாவளியினர் சட்டவாக்க கவுன்ஸிலுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

எவ்வாறாயினும் இங்கு குறித்துக் காட்டப்படவேண்டிய முக்கிய விடயம் யாதெனில் மேற்படி வாக்குரிமை உயர்குழாத்தைத் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டமையினால் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிலிருந்து தோன்றிய எவரும் இதில் தெரிவுசெய்யப் பட்டிருக்கமுடியாது. உண்மையில் இந்தியாவைத் தாயகமாகக் கொண்ட, இலங்கையில் உயர் சமூக அந்தஸ்தினைக் கொண்ட எவரும் தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்திருக்கக்கூடிய சாத்தியமில்லை.

எவ்வாறாயினும் 1939இல் அரசாங்க சபையில் (State Council) சுமார் பதினைந்தாயிரம் இந்தியர்களை நாடுகடத்தும் முன்மொழிவு முன்வைக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சுதந்திர இலங்கையின் முதற் பிரதமரான டி.எஸ். சேனநாயக்காவினால் முன்வைக்கப்பட்டதோர் பிரேரணையில் 1934ஆம் ஆண்டின் பின்னர் அரச சேவையில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட இந்தியர்களை நாடு கடத்தவும் அரசசேவையில் பத்து வருட சேவைக்காலத்திற்கு குறைவான வர்களை அச்சேவையிலிருந்து இடைநிறுத்தவும் முன்மொழியப்பட்டது. இவ்விரண்டாவது பிரேரணை இந்திய வம்சாவளியினரை குறிவைத்திருந்தாலும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசசேவையில் இல்லாத காரணத்தினால் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.

இந்நிலையில் 1947 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தல்கள் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களுக்கு புதிய பலத்தைச் சேர்த்தது. தொண்ணூற்றாறுந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் ஏழு அங்கத்தவர்கள் பெருந்தோட்டங்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களாக இருந்தனர். இவ்வெண்ணிக்கை வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமானதாக இருந்தது. இது பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் வடகிழக்குப் பிரதேச தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்து வப்படுத்திய அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலும் காழ்ப்புணர்வை ஏற்படுத்தியதென்பது இவ்விரு பிரிவினரும் இணைந்து

மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் மூலம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மறுபுறம் பெருந்தோட்ட இந்திய வம்சாவளி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தத் தெரிவாகிய ஏழு உறுப்பினர்களில் எத்தனைபேர் தோட்டத் தொழிலாளர் குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதும் ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய தொழிற்சங்கங்களும் அத்தொழிற்சங்கங்களை வழிநடத்திய தலைவர்களுமே பின்வந்த காலங்களில் அரசியல் தலைவர்களாக பிரகாசிக்க முடிந்ததென்பதும் வரலாற்று உண்மையாகும்.

5. சுதந்திர இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை

சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்பிருந்தே இந்திய வம்சாவளியினரை ஒடுக்கி ஓரம்கட்டும் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமை பற்றி ஏற்கெனவே நாம் ஆராய்ந்துள்ளோம். அரச சேவைப் பணியாளர் வேலை நீக்கம் மற்றும் நாடு கடத்தல் போன்றன பெருந்தோட்டத்துறைக்கு வெளியிலேயே இடம்பெற்றன. துறைமுக சேவை அதிகளவு இந்தியத் தொழிலாளர்களை வேலைக் கமர்த்தியிருந்த துறையாகும். புகையிரதப் போக்குவரத்து, நெடுஞ்சாலைப் பராமரிப்பு, சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் இருந்த இந்திய வம்சாவளியினர் இதனால் பாதிக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக துறைமுக சேவையிலிருந்து ஏராளமான இந்தியத் தொழிலாளர் வெளியேற்றப்பட்டு அந்த இடங்கள் உள்ஏர் வாசிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களில் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றவர்கள் போக கணிசமான தொகையினர் சமையேற்றும் தொழிலில் அப்போதிருந்த கொழும்பு நகரின் வர்த்தக மையத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். இவர்களையே 'நாட்டாமை' அல்லது 'நாட்டாமி' என அழைக்கின்றனர். இன்றும் கூட கொழும்பு நகரின் வர்த்தக மையப் பிரதேசத்தில் இவர்கள் கைவண்டி இழுக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுவதைக் காணலாம். இவர்களில் பலர் பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களுடன் கலப்புத் திருமணங்களை மேற்கொண்டு சுய அடையாளங்களை இழந்துவிட்டனர்.

1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல் ரீதியிலான வலுவான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்குமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சுதந்திர இலங்கையில் பெருந்தோட்ட இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளை ஓரம்

காட்டும் நடவடிக்கையை டி.எஸ். சேனநாயக்க அரசாங்கம் சுதந்திரம் பெற்ற கையோடு எடுத்தது. கூறப்பட்ட காரணங்கள் எவையாக இருப்பினும் நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்கிய, பெருந்தோட்டத் துறையைக் கட்டியெழுப்பி தமது வியர்வையையும் உதிரத்தையும் உயிரையும் தியாகம் செய்த தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறிக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்த இயலாது.

1948இல் கொண்டுவரப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டம் இந்தியாவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த நபர்களை இலங்கைப் பிரசைகளாகத் தகுதியற்றவர்களாக்கும் நோக்கிலேயே கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி சட்டம் அமுலாகும் நாளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்த ஒருவரைத் தகப்பனாராகக் கொண்ட நபரொருவர் இலங்கைப் பிரசையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்.

இச்சட்டத்தின்படி இருதலைமுறையினரின் பிறப்பு பற்றிய ஆவண ரீதியான சான்றாதாரத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தமையினால் பெருந்தோட்டத்துறையின் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் இலங்கைக் குடியரிமையினை இழந்தனர். அதன் பின்னர் 1949இல் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவாளர்கள் தொடர்பான குடியரிமைச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இதன்மூலம் பதிவின் மூலமான குடியரிமை பெறுவதற்கான சரத்துக்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இச்சட்டமூலத்தின் சரத்துக்கள் குடியரிமையை மறுப்பதற்காகவே உருவாக்கப் பட்டதாக விமர்சிக்கப்பட்டது. இச்சட்ட மூலமானது மலையகப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் குடியரிமையையும் வாக்களிக்கும் உரிமையையும் ஏறத்தாழ முற்றாகவே பறித்தெடுத்ததெனலாம்.

இக்குடியரிமைச் சட்டங்களின் கீழ் 1951ஆம் ஆண்டளவில் சுமார் 825,000 பேருக்கு குடியரிமை பெறுவதற்கான விண்ணப்பங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இது இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்டத்துறை தமிழர்களின் எண்ணிக்கையில் சுமார் தொண்ணூறு சதவீதமாகும். எனினும் இவ்விண்ணப்பங்களில் பெரும் பாலானவை விண்ணப்பதாரி மற்றும் தகப்பனார் இலங்கையில் பிறந்தமைக்கான ஆதாரங்களை சமர்ப்பிக்க முடியாமையினாலோ, தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வசித்தமைக்கான ஆதாரங்களையோ, உறுதியான ஒரு வருமானத்தைப் பெறுவதற்கான ஆதாரங்களையோ சமர்ப்பிக்க முடியாமையினால் நிராகரிக்கப்பட்டன.

குடியரிமைச் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதனால் இந்தியவம்சாவளி பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த தமிழ் மக்கள் மீது ஏற்பட்ட பாதிப்பை 1952இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் மிகத் தெளிவாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் குடியரிமை இழந்திருந்த காரணத்தால் தமது சார்பில் ஒரு வேட்பாளரையாவது தேர்தலில் போட்டியிட வைக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

6. இலங்கை இந்தியக் காங்கிரசும் செளமியமூர்த்தி தொண்டமானின் தலைமைத்துவமும்

1934ஆம் ஆண்டில் டி.எஸ். சேனாநாயக்காவின் தலைமையில் இந்தியர்களை மீளத் திருப்பியனுப்பும் நாடு கடத்தும் மற்றும் வேலை நீக்கம் செய்யும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதையடுத்து முன்னாள் இந்தியப் பிரதமரான ஜவஹர்லால் நேரு விடயங்களைக் கையாள்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அதன்பின் இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் (Ceylon Indian Congres) தாபிக்கப்பட்டது. பின்னர் வசதிமிக்க தொழிற்சங்கமாக மாறிய இதன் செல்வாக்குமிக்க தலைவராக விளங்கியவர் தொண்டமான். அவரது தந்தை ஒரு கங்காணியாவார். தனது விடாமுயற்சியினால் பின்னர் தோட்ட உரிமையாளராக மாறியவர். 1940இல் அரசியலில் இணைந்த தொண்டமான் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் கம்பளைப் பிரதேச தலைவராக இருந்தார். இலங்கையின் முதற் பாராளுமன்றத்தில் இவரது தலைமையிலேயே ஏழு பாராளுமன்ற ஆசனங்கள் மலையகத் தமிழர்களால் வெல்லப்பட்டன. அதுமட்டுமன்றி மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குகள் ஏனைய பன்னிரண்டு தேர்தல் தொகுதிகளில் இடதுசாரிகள் வெற்றிகொள்ளவும் காரணமாகின. இந்நிலையிலேயே குடியரிமைச் சட்டத்தினூடாகச் சுமார் பத்து இலட்சம் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை இழக்க நேரிட்டது.

அடிப்படையில் 1931இல் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே அதற்கெதிரான சக்திகளும் தொழிற்பட ஆரம்பித்திருந்தன. குறிப்பாக மக்களின் பெருமதிப்புக்குரிய தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுவதை விரும்பவில்லை. சாதியக் கட்டமைப்பு இந்துச் சமூகத்தின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றெனவும் சர்வசன வாக்குரிமை சமூகக் கட்டமைப்பில் தொய்வினை ஏற்படுத்துமெனவும் அஞ்சினார். கொழும்பில் வாழ்ந்த அரசியல் பலமிக்க உயர் குழாத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்களுக்கு இந்தியத் தமிழர்கள் யாவரும் சாதியில் குறைந்தவர்களாகவே தென்பட்டனர்.

கண்டியச் சிங்களவர்கள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதன் மூலம் தமது வாக்குவங்கி சிதைவடைந்து பிரதிநிதித்துவம்

குறையலாமெனக் கருதி எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். வெள்ளையர்கள் தமது பாரம்பரிய நிலங்களை அபகரித்து பெருந்தோட்டங்களை அமைத்து தமக்கு பெரும் அநீதி இழைத்துவிட்டதாகவும் இந்நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் நடவடிக்கை அவ்வந்தியை மேலும் அதிகரிப்பதாகவும் அமையுமென வாதிட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை ஆதரித்த டி.எஸ். சேனாநாயக்க பின்னர் அந்நிலைப்பாட்டிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இடதுசாரிக் கட்சியான சமசமாஜக் கட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கியதுடன் தீவிர தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் போர்க்குணத்துடன் ஈடுபட்டதாக அவர் கருதினார். மார்க்ஸிய இடதுசாரி அரசியற் சித்தாந்தத்திற்கு எதிரான நிலையில் பிரதான சிங்கள மற்றும் தமிழ் பேசும் கட்சிகள் இருந்தபடியினாலே மார்க்ஸிஸ எதிர்ப்பின் ஒரு வடிவமாகவே குடியரிமைச் சட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கியதாக சிலர் வாதிடுகின்றனர். குறிப்பாக தமிழரான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் இச்சட்டத்திற்கு ஆதரவு தந்தமை ஒரு துரோகச் செயலாகவே கருதப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி பொன்னம்பலத்தை ஒரு துரோகியாகவும் டி.எஸ். சேனாநாயக்காவை சிங்கள இனவெறியராகவும் வர்ணித்தது.

1948 ஆம் ஆண்டின் குடியரிமைச் சட்டத்தை தொண்டமான் தீவிரமாக எதிர்தார். எனினும் பலனேதும் ஏற்படவில்லை. 1960ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்த தொண்டமான் நியமன உறுப்பினராகப் பாராளுமன்றத்திற்குச் சென்றார்.

1964இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின் கீழ் ஆறு இலட்சம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களை இந்தியாவுக்கு திருப்பியழைத்துக் கொள்ள இந்தியா ஒத்துக் கொண்டது. இதன் மூலம் குடியரிமைப் பிரச்சினையை தீர்த்துக்கொள்ள இலங்கை அரசாங்கம் தீர்மானித்தது. எஞ்சிய சுமார் மூன்று இலட்சத்து எழுபத்தையாயிரம் வம்சாவளித் தொழிலாளர்களுக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்கப்படுமெனவும் கூறப்பட்டது.

இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த தொண்டமான் 1965இல் சுதந்திரக் கட்சியிலிருந்து விலகி ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் இணைந்து கொண்டார். அதன் மூலம் அவர் நியமன உறுப்பினராக மீண்டும் பாராளுமன்றம் செல்லமுடிந்தது.

30 வருடங்களின் பின் 1970இல் தேர்தலில் போட்டியிட்டு ஒரு மலையகப் பிரதிநிதித்துவம் பெறப்பட்டது. 1972இல் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப் பட்டமை அரசியல் ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் பல எதிர்வினைகளை உருவாக்கின. பின்னர் கம்பனிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் அனுபவித்த சலுகைகள் பலவற்றை புதிய அரசு தோட்ட நிறுவனங்களின் கீழ் இழக்க நேரிட்டதுடன் வினைத்திறன்றற்ற நிருவாகம் காரணமாக தோட்டங்களின் வருமானங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

1977இல் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தொடர்ச்சியாக இணைந்து செயற்பட்டது. 1978இல் தொண்டமான் அமைச்சரவை அந்தஸ்து கொண்ட கிராமியக் கைத்தொழில் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு அமைச்சப் பொறுப்புக்களை வகித்துவந்தார். இக்காலப் பகுதியில் மலையக பெருந்தோட்ட மக்கள் இழந்த உரிமைகளை மீள்ப் பெறவும் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1994இல் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஒன்பது ஆசனங்களைக் கைப்பற்றி பலம் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக விளங்கியது.

1988இல் பிளேமதாசா தலைமையிலான அரசாங்கம் நாடற்றவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் 1988இன் 39ஆம் இலக்க சட்டம் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டதும் இச்சட்டத்தை சுதந்திரக்கட்சி எதிர்த்து வாக்களித்தது. இச்சட்டம் குடியரிமையற்ற மக்கள் தொடர்பான பிரச்சினை தொடர்பான தீர்வில் ஒரு மைல்கல்லாகக் கருதப்பட்டது.

இறுதியாக 2003 ஓக்டோபர் ஏழாந்திகதி நாடற்ற பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் 168,141 பேருக்கு குடியரிமை வழங்கும் சட்ட மூலம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. 225 ஆசனங்களைக் கொண்ட இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் குறித்ததினம் சமூகமளித்திருந்த 172 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் இதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்து இக்குடியரிமைப் பிரச்சினை நிரந்தரமாகக் தீர்க்கப்படுவதற்கு உதவியமை சிறப்பானதொரு விடயமாகும்.

7. பெருந்தோட்ட மலையக சமூகத்தின் சமூக பொருளாதார நிலை

அரசியல் ரீதியாக தமக்குரிய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய போராட்டம் குடியரிமை கிடைத்தவுடன் தீர்ந்துவிட்டதாக பலரும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். எனினும் சமூக பொருளாதார ரீதியில் இம்மக்களின் நிலைமை இத்தனை வருடங்களின் பின்னரும் கவலைக்குரிய மட்டத்திலேயே உள்ளது. இலங்கையில் பொருளாதார சமூக ரீதியில் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட அல்லது ஓரங்கட்டப்பட்ட மக்கள் பிரிவினரில் பெருந்தோட்ட மக்களே முன்னணியில் உள்ளனர்.

இலங்கையின் வறுமைநிலை தொடர்பான பின்வரும் அட்டவணை இந்நிலைமையினைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 1	தலைக்குரிய வறுமைக் குறிகாட்டி (Poverty Head Count Ratio)			
	1990/91	1995/96	2002	2006/07
நாடு முழுவதும்	26.1	28.8	22.7	15.2
நகர்ப்புறம்	16.3	14.0	7.9	6.7
கிராமப்புறம்	29.4	30.9	24.7	15.7
பெருந்தோட்டம்	20.5	38.4	30.0	32.0

மூலம்: Household Income and Expenditure Survey, 90/91, 95/96, 2002, 2006/2007, Department of Census and Statistics, Colombo)

அட்டவணை 2

	வறிய குடும்பங்களின் சதவீதம்			
	1990/91	1995/96	2002	2006/07
நாடு முழுவதும்	21.8	24.3	19.3	12.6
நகர்ப்புறம்	12.9	11.0	6.2	5.0
கிராமப்புறம்	24.7	25.9	20.8	13.1
பெருந்தோட்டம்	16.7	32.2	24.3	25.8

மூலம் : Household Income and Expenditure Survey, 90/91, 95/96, 2002, 2006/2007, Department of Census and Statistics, Colombo)

அட்டவணை 1 மற்றும் 2 என்பவற்றின் தரவுகள் இலங்கையின் வறுமைநிலையின் மையம் தோட்டப்புறத்திலேயே அமைந்துள்ளமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. பொதுவாக இலங்கையில் வறுமை, கிராமியம் சார்ந்த ஒரு விடயம் (poverty in Sri Lanka is a rural phenomenon) எனக் கூறப்படுகிறது. மேற்படி தரவுகள் இலங்கையில் வறுமையானது தோட்டப்புறம் சார்ந்தது எனக் கூறுவதே மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். கடந்த இரு தசாப்தங்களில் ஏனைய துறைகளைவிட தோட்டத்துறையில் வறுமையின் தாக்கம் அதிகமாக உள்ளமையை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. குறிப்பாக கிராமியத் துறையில் வறுமைநிலை குறைந்து செல்லும் போக்கினைக் காட்டும் அதேவேளை தோட்டத்துறையில் அண்மைக் காலமாக அது அதிகரித்துச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்கள் பல அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் அவற்றின் விரிவாக்கம் தோட்டப்பகுதிகளில் போதியளவில் இடம்பெறவில்லை என்பது இதன்மூலம் தெளிவாகிறது.

அத்தோடு தோட்டப்புற மக்களின் வறுமைநிலை அதிகரிக்க மதுபாவனை ஒரு முக்கிய காரணமென பல்வேறு தரப்பினராலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. உதாரணமாக கடந்த (2009) ஆண்டில் நுவரெலிய மாவட்டத்தில் மாத்திரம் சுமார் 15 மில்லியன் லீற்றர்கள் மது நுகரப்பட்டுள்ளதாக மாவட்ட அரசாங்க அதிபரை மேற்கோள் காட்டி செய்தி வெளியிடப்பட்டது. (சக்தி FM, காலைச் செய்தியறிக்கை, 19.08.2010). கொழும்புப் பல்கலைக்கழக சமூகத்தினரும் ஏனையோரும் மேற்கொண்ட பல்வேறு ஆய்வுகள் மதுப் பிரச்சினை ஒரு முக்கிய சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினையாக உள்ளமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. எவ்வாறாயினும் தோட்டப்புற மக்களின் சுகாதார நிலைமைகள் படிப்படியாக முன்னேறி வருகின்றமையை பின்வரும் அட்டவணை வெளிப்படுத்துகிறது.

அட்டவணை 3

நோயுற்ற குடித்தொகையின் சதவீதம்

	1978/79	1981/82	1986/87	1996/97	2003/04
நாடு முழுவதும்	21.8	24.3	19.3	12.6	13.4
நகர்ப்புறம்	12.9	11.0	6.2	5.0	12.3
கிராமப்புறம்	24.7	25.9	20.8	13.1	13.8
பெருந்தோட்டம்	16.7	32.2	24.3	25.8	10.1

மூலம்: இலங்கை மத்தியவங்கி ஆண்டறிக்கை, 2009

கடந்த இரண்டு தசாப்தத்திற்கு மேலாக தோட்டப்புற சனத் தொகையில் நோயுற்றோர் சதவீதம் ஏனைய பிரதேச சராசரியுடன் ஒப்பிடுகையில் குறைவாக உள்ளமை தெளிவாகின்றது. ஒரு புறம் இது மலையக மக்கள் சுகாதேகிகளாக மாறி வருகின்றமையை பிரதி பலிப்பதாக இருக்கலாம். அல்லது நோயுற்றவர்கள் குறுகிய காலத்தில் இறந்து விட்டிருக்கலாம்.

வறுமை மற்றும் பிணி என்பன மக்கள் வருமானத்துடன் தொடர்பு பட்டதாகும். அட்டவணை நான்கு இலங்கை மக்களின் வருமான மட்டங்களைத் துறைசார் அடிப்படையில் தருகிறது.

அட்டவணை 4

வீட்டுத்துறையின் தலைக்குரிய சராசரி மாதாந்த வருமானம் (துறைசார் வகைப்படுத்தலின்படி)(வருமானம் இலங்கை ரூபாவில்)

	1990/91	1995/96	2002	2005
நாடு முழுவதும்	3549	6476	12803	20048
நகர்ப்புறம்	6783	11240	22420	31239
கிராமப்புறம்	2724	5875	11712	18634
தோட்டப்புறம்	2399	4059	7308	12070

(Household Income and Expenditure Survey, 1990/91, 1995/96, 2002, 2006/7)

தோட்டப்புற மக்கள் மாதாந்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட வருமானத்தைப் பெறுகின்றமையினால் அவர்களது வாழ்க்கைநிலை கிராமப்புற நிரந்தரமற்ற வருமானம் உழைப்பவர்களைவிட சிறந்த நிலையில் இருப்பதாக கருத்து நிலவுகிறது. ஆயினும் ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் தோட்டத்துறையின் குடும்ப வருமானங்கள் அதிகரிக்கும் வேகம் மிகக் குறைவாக இருப்பதுடன் ஏனைய துறைகளைவிட வருமானம் சார்பளவில் குறைவாகவுள்ளமையும் அட்டவணியிலுள்ள தரவுகளிலிருந்து தெளிவாகிறது. தோட்டத்துறைத் தொழிலாளர்களின் சம்பள அதிகரிப்புகள் தொழிற்சங்கம் போராட்டங்களுடாகவே வென்றெடுக்கப்பட்டன. ஏனைய துறைகளின் வருமானங்கள் அடிக்கடி மாற்றங்களுக்கு உட்படுவனவாகவும் சார்பளவில் நெகிழ்தன்மை கொண்டனவாயும் உள்ளன.

மலையக மக்களின் கல்வி நிலைமையானது ஏனைய பிரதேச மக்களின் கல்வி நிலையிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்ட ஒன்றாகும். மலையக பெருந்தோட்டத்துறைக் கட்டமைப்பிலும் கல்வி ஒரு பகுதியல்ல. தொழில்நுட்ப ரீதியில் அது தேவைப்பட்ட ஒன்றாகவோ வாழ்வாதாரத்திற்கான பெறுமதி கொண்டதாகவோ இருக்கவில்லை. தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை, கல்வி அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு வழியாகும். தோட்டச் சொந்தக்காரரைப் பொறுத்தவரை கல்வியானது ஊழிய நிரம்பலுக்கான சாத்தியமானதொரு பயமுறுத்தலாகவே இருந்ததென பிரபல அரசியல் விஞ்ஞானியொருவர் குறிப்பிட்டார் (De Silva, 1982).

எவ்வாறாயினும் தோட்ட நிருவாகங்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளை அமைத்து ஆரம்பக் கல்வியை வழங்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டன. எனினும் கல்வி கற்பதில் மாணவர்கள் ஆர்வம் காட்டாமைக்கு காரணங்கள் பல இருந்தன. முதலாவதாக கல்வி கற்கவேண்டிய தேவையோ கட்டாயமோ கிடையாது. மாறாக அது ஒரு சமையாகவே கருதப்பட்டது. தொழிலாளர் குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரை கல்வி கற்பதென்பது குடும்ப வருமானத்தை இழக்கும் நடவடிக்கையாகவும் அதேவேளை குடும்பச் செலவை அதிகரிப்பதாகவும் இருந்தது. சில குடும்பங்களில் பெற்றோர் விரும்பினாலும் பிள்ளைகள் ஆர்வம் காட்டாநிலை இருந்தது. பெற்றோர் அதிகாலையில் வேலைக்குச் செல்வதால் பெரும்பாலான குடும்பங்களில் மாணவர்களை பாடசாலைக்குச் செல்லத் தயார்ப்படுத்தவோ பாடசாலை செல்ல ஊக்குவிக்கவோ யாரும் கிடையாது. மேலும் கராம்பு அறுவடை போன்ற தொழில்களைச் செய்து வருமானம் ஈட்டுவதில் பாடசாலை செல்லும் வயதிலிருந்த சிறார்கள் ஈடுபட்டனர். பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை குடும்பத்தைக் கவனித்துக்கொள்வதுடன் சகோதர சகோதரிகளைப்

பராமரிக்கும் பொறுப்பும் இருந்தது. இதனால் ஆரம்பக்கல்விக்கு அப்பால் செல்ல இயலாத நிலை காணப்பட்டது. இடைநிலைப் பாடசாலைகள் நெடுந் தொலைவில் இருந்தமையும் மலையக மாணவர்களின் கல்விக்கான ஆர்வத்தை மழுங்கடித்தது.

மறுபுறம், தோட்டப் பாடசாலைகளில் வளப்பற்றாக்குறை இருந்ததுடன் மனிதவளப் பற்றாக்குறை பெரும் பிரச்சினையாகக் காணப்பட்டது. கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களும் கடமைக்காக கற்பித்தலிலே ஈடுபட்டதுடன் மாணவர்களைத் தமது சொந்தத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் பதிவாகின. மேற்படி பல்வேறு காரணிகளால் மலையகக் கல்விநிலை பின்தங்கியிருந்தது.

1911 ஆம் ஆண்டுத் தரவுகளின்படி இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதம் 31.0% ஆக இருந்த அதேவேளை பெருந்தோட்டங்களில் இது 12.3% ஆக அதாவது அரைமடங்கிற்கும் குறைவாகவே பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. பொதுவாக இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதம் சடுதியாக உயர்ந்து 98% உயர் மட்டத்தை அடைந்துள்ள நிலையில் மலையகப் பிரதேச எழுத்தறிவு வீதத்திலும் கணிசமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டு வந்திருப்பதனை அட்டவணை 5 வெளிப்படுத்துகிறது.

அட்டவணை 5

பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் துறைசார் பகுப்பு

	கிராமப்புறம்	தோட்டம்	சகல துறைகளும்
1986/87	89.5	68.5	88.6
ஆண்	92.8	80.0	92.2
பெண்	86.5	58.1	85.2
1996/97	92.3	76.9	91.8
ஆண்	94.4	87.2	94.3
பெண்	90.4	67.3	89.4
2003/04	92.8	81.3	92.5
ஆண்	94.7	88.3	94.5
பெண்	91.1	74.7	90.6

Source: World Bank, Sri Lanka Poverty Assessment, 2007

பெருந்தோட்டப்புற மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் ஏனைய துறைகளில் வாழ்வோரின் எழுத்தறிவு வீதத்தை விடக்குறைவாகும். குறிப்பாக பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் பெருந்தோட்டத்துறையில் மிகக் குறைவாக (74.7%) உள்ளது. தேசிய சராசரி எழுத்தறிவு வீதம் 92.5% ஆக (2003/04) இருந்த அதேவேளை பெருந்தோட்டத் துறையில் 81.3% ஆக இருந்தது. எவ்வாறாயினும் 1980ஆம் தசாப்தத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மலையக மக்களின் எழுத்தறிவு வீதத்தில் கணிசமான முன்னேற்றம் காணப்பட்டுள்ளது. 1986/87 இல் 68.5% ஆக இருந்த எழுத்தறிவு 2003/04 இல் 81.3% ஆக உயர்ந்துள்ளமை தெளிவானதோர் முன்னேற்றமாகும். குறிப்பாகப் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதமும் கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. (58.1% - 74.7%). தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டுவரும் விழிப்புணர்வு மற்றும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு, தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டமை போன்றன இம் முன்னேற்றத்திற்குப் பின்னணிக் காரணங்களாகும்.

8. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பான குடித்தொகை மற்றும் வாழ்க்கைநிலைத் தரவுகள்

19ஆம் நூற்றாண்டின் பெருந்தோட்டச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது இலங்கையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறும் நோக்கில் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் வரவில்லை எனக் கண்டோம். எனினும் தேயிலைச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டபின் நிரந்தரமாகக் குடியேற வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. இடம்பெயர்ந்த தொழிலாளர் பலர் தோட்டங்களை தமது நிரந்தர வதிவிடங்களாக மாற்றிக்கொள்ள விரும்பினர்.

1860இல் ஏற்பட்ட 'கொலரா' நோய் பெருந்தோட்ட ஊழிய நிரம்பலில் கடுமையான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தவே அக்காலத்தில் Medical Wants and Disease Ordinance என்னும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு சுகாதாரசேவைப் பணிப்பாளருக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கியது. இதன் காரணமாக தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களின் பரப்பளவு, இடஅமைவு, வீடமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருள்கள் மற்றும் அடிப்படை கழிவுகற்றல் சுகாதார வசதிகள் தொடர்பான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டு குறித்த ஒரு தரத்தைப்பிண முயற்சிக்கப்பட்டது. எனவே சகல தொழிலாளர் குடியிருப்புகளும் நியம முறையிலமைந்த 'லைன்' அறைகளைக் கொண்டவையாக அமைக்கப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் Janatha Estate Development Board (JEDB) மற்றும் Sri Lanka State Plantation Corporation (SLSPC) என்பன தொழிலாளரின் வீட்டுவசதி மற்றும் சுகாதார விடயங்கள் முதலிய நலன்புரி விடயங்களை கவனிக்க Social Development Division (SDD) என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கின. எவ்வாறாயினும் பின்னர் பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து The Plantation Housing and Social Welfare Trust (PHSWT) உருவாக்கப்பட்டு செயற்பட ஆரம்பித்தது. பிராந்திய பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் மற்றும் அரசாங்க

தொழிற்சங்கங்களின் உதவியுடன் தொழிலாளரின் நலன் பேணும் நடவடிக்கையில் இவ்வமைப்பு ஈடுபட்டது.

பெருந்தோட்டங்களின் வாழ்க்கை நிலைமையானது ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடும்போது மிகவும் பின்தங்கியதாகும். பொருத்தமான சுகாதாரமான கழிவுகற்றல் வசதிகள் மற்றும் மின்சார வசதி என்பனவும் குறைவாகவே உள்ளன. ஆரம்பகால ஒரு அறைகொண்ட இராணுவ பாணியில் (Barrack Type) அமைந்த குடியிருப்புக்கள் இன்னும் பரவலாகக் (சுமார் 70%-80%) காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும் 2000ஆம் தசாப்தத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு நிரந்தரமான தனிக்குடியிருப்புக்களையும் கூட்டு வீட்டுத் திட்டங்களையும் உருவாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு சில பிரதேசங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் இத்திட்டத்தின் முன்னேற்றம் மிக மந்தமாகவே உள்ளதாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதேவேளை பெருந்தோட்டங்களைச் சூழவுள்ள காணிகள் துண்டாடப்பட்டு மரக்கறிச் செய்கைக்காக பெரும்பான்மை மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக வெலிமட, நுவரெலியா, கந்தப்பளை, ராகலை போன்ற பகுதிகளில் இதனை மிகத் தெளிவாக அவதானிக்கமுடிகிறது. தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் அழிவடையும் நிலையில் உள்ளதையும் சூழவுள்ள பகுதிகளிலுள்ள தனியார் குடியிருப்புக்கள் தரமான குடியிருப்புக்களாகவும் உள்ளதையும் அப்பகுதிகளுக்கூடாக பயணம் செய்யும் எவராலும் இலகுவாக அவதானிக்கமுடியும்.

அட்டவணை 6

குடியியல் நிலைமைகள்	தொகை	சதவீதம்
தொழிலாளரின் மொத்த எண்ணிக்கை	265,000	
வதியும் தொழிலாளர்கள்	223,000	84%
வதியும் வீட்டுத்துறை எண்ணிக்கை	186,000	
வதியும் மொத்த குடித்தொகை	777,000	
இளைஞர் குடித்தொகை	169,000	21.8%
சிறுவர் குடித்தொகை	241,000	31.1%
வாழ்க்கைத் தரம்		
லைன் அறைகளில் வாழும் வீட்டுத்துறை	139,000	75%
தகரக்கூரை வீடுகளில் வாழும் வீட்டுத்துறை	130,200	70%
மலசலகூட வசதியுள்ள வீட்டுத்துறை	130,200	70%
மின்சார வசதியுடைய வீட்டுத்துறை	22,320	12%
கல்வி மற்றும் சுகாதாரம்		20.2%
நாளாந்த கலோரி உட்கொள்ளல்	2674	
இடைநிலை மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட கல்வி		12.7%
5-14 வயதுக்கிடையில் பாடசாலை செல்லாதோர்	21,216	

Source: Project Preparatory Technical Assistance Final Reports, December 2001, ADB

அட்டவணை 6 பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் குறித்த மேலதிக தகவல்களைத் தருகிறது. இத்தரவுகளிலிருந்து தொழிலாளர் குடியிருப்புகளின் தன்மையில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டிய தேவை உள்ளதை உணரலாம். அதேவேளை இளைஞர் குடித்தொகையும் சிறுவர் குடித்தொகையும் பெருந்தோட்டக் குடித்தொகையில் கணிசமான தொகையினராக உள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும் இடைநிலைக்கல்வி மற்றும் அதற்கப்பால் சென்றுள்ள குடித்தொகையின் சதவீதம் 20.2% மட்டுமேயாகும். சிறுவயதிலேயே தொழில் வாய்ப்புகளை நாடிச் செல்கின்றமை இடைநிலைக் கல்வியைப் பெறுவதற்கு குடும்ப சூழல் ஒத்துழைக்காமை மற்றும் அதற்குரிய பாடசாலைகள் வெகு தொலைவில் அமைந்துள்ளமை, வாழும் சூழல் படிப்பதற்கு ஏற்றதாக இல்லாமை, சமவயதுடைய சிறுவர், இளைஞர் வெளியிடத் தொழில்களில் (குறிப்பாக கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகர்ப்புறங்களில்) ஈடுபட்டு பணமீட்டுவதனால் ஏற்பட்ட செய்து காட்டல் விளைவு (Demonstration Impact) என்பன இதற்குரிய காரணங்களாகும்.

மறுபுறம் கல்விகற்ற இளைஞர்கள் பெருந்தோட்ட வேலைகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்கின்றனர். அதேபோல அவர்களின் பெற்றோரும் தோட்ட வேலைகளில் தமது பிள்ளைகள் ஈடுபடுவதை விரும்பு வதில்லை. பெருந்தோட்ட வேலை தொடர்பான சமூக மனோபாவம் குறிப்பாக ஏனைய சமூகத்தவர்கள் மத்தியில் மிகவும் மோசமானதாக உள்ளது. சமூக அந்தஸ்து தொடர்பில் இது முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே எந்தஒரு கல்வி கற்ற மலையக இளைஞனும் தனது பூர்வீகம் பற்றியோ வாழ்விட நிலைகள் பற்றியோ கூற விரும்புவதில்லை.

இவ்வகையில் சுமார் 169,500 பேர் தோட்டங்களிலிருந்து வெளியேறி வேறிடங்களில் சமூக அந்தஸ்து மிக்க தொழில்களில் ஈடுபட விரும்புகின்றனர். இது எதிர்காலத்தில் பெருந்தோட்டத்துறையில் சுயமாக வேலையற்றிருப்போரின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பிற்கும் பெருந்தோட்ட ஊழியர் பற்றாக்குறைக்கும் இட்டுச் செல்லலாம்.

ஆனால் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில் வாய்ப்புக்களை பெற்றுக்கொள்வது இரண்டாவது சிறந்த தெரிவாக உள்ளது. (Second Best Option). ஏனெனில் பெருந்தோட்ட வேலைவாய்ப்பு தொழிற்பாதுகாப்பு, வீட்டுவசதி மற்றும் வேறு வசதிகளையும் அத்தோடு சிநேகபூர்வமான, பழக்கமான சூழலையும் வழங்குகிறது. இவை பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் கிடைப்பது அரிது. கல்விகற்ற இளைஞர் வெளியிடங்களில் தொழில்பெறச் செல்லும்போதும் அவர்களது பின்னணி காரணமாக சிறந்த தொழில் வாய்ப்புக்களைப்

பெறமுடியாத ஒரு நிலையும் ஏற்படலாம். ஆரம்ப நிலைக்கல்வி அல்லது கல்வியறிவுற்ற பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களில் ஹோட்டல் சிப்பந்திகளாகவும் புடைவை வர்த்தக நிலையச் சிப்பந்திகளாகவும் வீட்டுப் பணியாளர்களாகவும் உடலுழைப்பை வழங்கும் தொழிலாளர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான தொழில்களில் ஈடுபடுவதன் மூலம் சமூக மேல் நோக்கிய அசைவுக்கான வாய்ப்புகளும் தூண்டுதல்களும் மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்.

9. எதிர்காலம்: சில அவதானிப்புகளும் ஆலோசனைகளும்

பெருந்தோட்டத் தொழில் தொடர்பாகக் காணப்படும் பிரதான பிரச்சினை யாதெனில் அத்தொழில் பற்றிய சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதாகும். பெருந்தோட்டங்களின் வேலை நிலைமைகளும் மோசமான சுகாதார மற்றும் கல்வி வசதிகள் மற்றும் மிக இறுக்கமான மேலிருந்து கீழான முகாமைத்துவ முறைமையும் இத்தகைய மனப்போக்கிற்குக் காரணமாகும். பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தை இலங்கையின் முக்கியமானதோர் சமூகப் பிரிவாகவோ பொருளாதாரத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் முக்கியமானதோர் பிரிவாகவோ ஏற்றுக்கொண்டு அங்கீகரிக்கும் மனப்பக்குவம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் இந்நாட்டுக்குரியவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதில் அரசியல்வாதிகள் கூட உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசும் போக்கினையே காட்டுகின்றனர். சில வருடங்களுக்கு முன் அரசாங்கத்துடன் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த சில முக்கியஸ்தர்கள் நடத்திய கலந்துரையாடலொன்றின்போது அரசாங்கத்தின் அதிகாரமிக்க அமைச்சரொருவர் “Para Demalo, Get out” எனக் கூறியதையும் (Makenthiran 2008:14) அதேபோல முன்னாள் பிரதி அமைச்சரொருவர் மலையக மக்கள் தொடர்பாக கூறிய கருத்துக்களையும் நினைவிற்கொள்ளுதல் பொருத்தம். இது பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளின் உள் மனக்கிடக்கையை புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

1980களில் மலையகக் கட்சிகள் அரசாங்கத்தை தெரிவு செய்யும் கட்சிகளாக (King Makers) இருந்ததாக உறுத்தலுடன் நோக்கப்பட்டது. தொண்டமான் அவர்களின் தலைமைத்துவத்துடனான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பின்னர் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் King Makers ஆக இருந்தது உண்மையே. ஜயவர்தன அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் அமைப்பின் காரணமாக சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தேவை பின்வந்த காலப்பகுதிகளில் அரசமைக்கும் கட்சிகளுக்குத் தேவையானதாக இருந்தது.

இதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பிரதான மலையக கட்சிகள் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்படுவதன் மூலம் பெருந்தோட்டத்

தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளை - குடியரிமை, சம்பளம், கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற விடயங்களில் - பெற்றுக்கொடுத்துள்ளதை எவரும் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. எனினும் அரசியல் பலத்தைப் பயன்படுத்தி மலையக மக்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்த இதைவிடக்கூடுதலான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கலாம் என விமர்சிக்கப்படுகிறது.

எவ்வாறாயினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் King Makers எவருமில்லை. மாறாக சிறுபான்மைக் கட்சிகள் யாவும் காலைச் சுற்றும் நாய்க்குட்டிகளின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளமையும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ ரீதியிலான தோல்வி, எதிர்க்கட்சிகளின் பலவீனம், அரசியல் குத்துவெட்டுகள், கட்சித்தாவல்கள் போன்றவை காரணமாக அறுதிப் பெரும்பான்மையுடன் கூடிய அரசியற்பலம் ஆட்சியாளருக்கு உண்டு. எனவே சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தயவில் தங்கியிருக்கவேண்டிய அவசியம் கிடையாது. இதுவே 1980-2007 வரையில் தென்னிலங்கை அரசாங்கங்கள் எதிர்நோக்கிய முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தயவின்றி ஆட்சியமைப்பதே விரும்பத்தக்க ஒன்றாக இருந்தது. தற்போது இது நிறைவேறியுள்ளது.

மறுபுறம் மலையகத் தலைமைகளின் பலவீனம் காரணமாக இளைஞர் சமூகம் நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் காணப்படுகிறது. அண்மையில் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் மலையகத்தைச் சாராத ஒரு வேட்பாளர் நுவரெலிய மாவட்டத்தில் வெற்றியீட்டி பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவாகியுள்ளமையையும் இந்நம்பிக்கையினத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே நோக்கப்படலாம்.

அதேவேளை அரசுடன் இணைந்து செயற்படும் மலையகக் கட்சிகள் அம்மக்களின் முன்னோக்கிய சமூக அசைவுக்கு பங்களிக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. ஆயினும் கோரிக்கைகளை வலுவாக முன்வைக்கக்கூடிய சூழல் தற்போதில்லை. எனவே சிவில் சமூக அமைப்புக்கள் மலையக மக்களின் மேம்பாடு குறித்து கவனம் செலுத்த வேண்டிய கட்டாய தேவை உள்ளது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் கல்வி, சுகாதாரம், தொழிற்பயிற்சி தொடர்பான தகவல்களைத் திரட்டி திட்டங்களை வகுக்கவேண்டிய தேவையுள்ளது. குறிப்பாக மலையக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பான புள்ளிவிபரங்கள் ஓரளவுக்கு கிடைப்பினும் இற்றைப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிவிவரத் தரவுகள் இல்லை.

குறிப்பாக மலையகப் பிரதேசங்களிலிருந்து உயர்கல்வி கற்றவர்கள் மற்றும் அரச சேவைகள், தனியார் துறை என்பவற்றில் பதவிநிலை தொழில் வாய்ப்புகளில் உள்ளவர்கள் குறித்த விபரங்கள் மற்றும் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்குவெளியில் தொழில் வாய்ப்பில் ஈடுபட்டுள்ளோர் பற்றிய விபரங்கள்

உள்ளிட்ட அடிப்படைத் தரவுகளின் பற்றாக்குறை மலையகப் பெருந்தோட்டத்துறைச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகளைச் செய்வதில் பெருந்தடையாக உள்ளது.

மறுபுறம் மலையக சமூகமானது சமூக அங்கீகாரம் தொடர்பில் ஓரங்கட்டப்பட்ட சமூகமாகவும் அரசியல் மற்றும் இனரீதியான மோதல்களின் போது 'அடிவாங்கும்' சமூகமாகவும் உள்ளது. பெரும்பான்மையாக தமிழ்பேசும் மக்களைக் கொண்டுள்ள பெருந்தோட்டத்துறையைக் கையாளும் அமைச்சு அப்பெருந்தோட்டப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளின் கைகளிலுள்ள பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் உள்ளமை மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் செல்நெறிகள் எத்திசையில் நகரும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளப்போதுமானதாகும். இவ்வாறானதொரு பின்புலத்தில் மலையக அரசியல்வாதிகள், கல்விச் சமூகத்தினர், சிவில் அமைப்புகள், இளைஞர் சமுதாயம் என்பன எவ்வாறு இயங்கப் போகின்றன, சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வாறு பங்களிக்கப் போகின்றன என்பதே எமக்கு முன்னுள்ள வினாவாகும்.

கடந்த காலங்களைப் போலவே இனிமேலும் பெருந்தோட்ட தொழிலாளரினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல்வாதிகள் முரண்பாட்டு அரசியலை மேற்கொள்ளமுடியாது. இன்றைய சூழலில் அது எவ்விதத்திலும் சாத்தியமில்லை என்பதுடன் அதனால் மலையக சமூகத்தினருக்கு எவ்வித நன்மைகளும் ஏற்படப்போவதில்லை. அதேவேளை மலையக அரசியல்வாதிகள் தமது சுயநல அரசியலைக் கைவிட்டு தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக கூடுதலான பங்களிப்பைச் செய்ய முன்வரவேண்டும். சாத்தியமான எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களை மலையக மக்களுக்கு நன்மை தரும் வகையில் பயன்படுத்த வேண்டும்.

மலையக புத்திஜீவிகள், அதிகார வர்க்கத்தினர், முயற்சியாளர்களை ஒருங்கிணைத்த நிபுணர்கள் சபையொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும். பேரம் பேசல்களின்போது இந்நிபுணர் குழுவின் பொருத்தமான அங்கத்தவர்களின் பங்குபற்றல் இருக்கவேண்டும். நிபுணர்குழு மலையக மக்களின் தேவைகள், முன்னேற்றம் என்பவற்றிற்கான சிந்தனை மற்றும் பேரின நிலையிலான சாத்தியமான திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். இத்திட்டங்களிடையே ஒருங்கிணைப்பும் தொடர்பாடலும் இருக்கவேண்டும். அரசியல்வாதிகள் இத்திட்டங்களுக்கு அவசியமான பாராளுமன்ற அங்கீகாரத்தையும் சட்ட வலுவின்மையும் பெற்றுக் கொடுப்பவர்களாகச் செயற்படவேண்டும். மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக விருத்தி, அங்கீகாரம், பிரதிநிதித்துவம், குரல் எழுப்பும் தன்மை என்பவற்றை மேம்படுத்துவதே எல்லாரதும் முக்கிய குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும்.

பெருந்தோட்ட மட்டத்தில் விழிப்புணர்வுக் குழுக்கள், மேம்பாட்டுக் குழுக்கள் ஆகியவை அமைக்கப்படவேண்டும். உள்ளூர் காவல்துறையின் அனுசரணை இதற்குப் பெறப்படவேண்டும். ஏற்கெனவே இருக்கின்ற அமைப்புகள் வலுப்படுத்தப்படவேண்டும். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை வாழ்க்கை முதல் அரசியல் அபிலாஷைகள் வரையிலான முறையான திட்டமிடலொன்றும் தாபன ரீதியான கட்டமைப்பொன்றும் உருவாக்கப்பட்டு அரசியல் அனுசரணையுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்படவேண்டும்.

இவ்வாறானதொரு கட்டமைப்பு மாற்றம் ஏற்படாவிட்டால் அரசியல், சமூக, பொருளாதார ரீதியான முன்னோக்கிய அசைவு மந்தமாவதுடன் சமூகத்துடன் தொடர்பற்ற எவரும் தமது அரசியற் பிரவேசத்திற்கான இலவச ஓடு பாதையாக (Launching pad) மலையக சமூகத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலை தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

References

Bandarage, A (1983). *Colonialism in Sri Lanka: The Political Economy of the Kandyan Highlands, 1833-1856*, Lake House Investment Ltd, Colombo.

De Silva, S.B.D (1982). *The Political Economy of Underdevelopment*, Routledge & Kegan Paul, London

Guffman, E (1969). *The Presentation of Self in Everyday Life*, Penguin Press, London.

Jayawardane, K (1972). *The Rise of Labor Movement in Ceylon*, Duke University Press, Durham.

_____ (2000). *No Bodies to Some Bodies: The Rise of the Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka*, Social Scientist Association, Colombo.

Little, A.W (2007). *Labouring to Learn: Educational Change among the Indian Tamil Minority in Sri Lanka*, paper presented at the Deshkal Society Conference on Education, Pluralism and Marginality: Comparative Perspectives, New Delhi (14-16 December 2007).

Makenthiran, S (2008). *Uprooted Plantation Tamils in Sri Lanka*, World Sikh News (February 13-19)

Moldrich, D (1990). *Bitter Berry Bondage: The Nineteenth Century Coffee Workers of Sri Lanka*, Author's publication, Kandy.

Netshell - Plantation workers in Ceylon/Sri Lanka available at http://www.tchr.net/plantation_tamils_nutshell.htm.

Peiris, R (1952). *Society and Ideology in Ceylon during a 'Time of Troubles', 1796-1850*, University of Ceylon Review. Vol 10.

Tinker, H (1974). *A new system of slavery: The Export of Indian Labor Overseas, 1830-1920*, Oxford University Press, London.

Wesumperuma, D (1986). *Indian Immigrant Plantation Workers in Ceylon: A Historical Perspective 1880-1910*, Vidyalandara University Kelaniya.

Wickramasinghe, DWA and Cameron DC(. . .). *British Capital, Ceylonese Land, Indian Labor : The Imperialism and Colonialism of Evolution of Tea Plantations in Sri Lanka* (Available on the Internet).

**அமரர்.இர.சிவலிங்கம்
ரூபகார்த்தக் குழு**

பெயர்	முகவரி	தொலைபேசி
திரு.எம்.வாமதேவன்	BQ 2/2 மனிங் டவுன் வீடமைப்புத்திட்டம் மங்களாவிதி, கொழும்பு 8	2693098
திரு.தை. தனராஜ்	7 அலெக்ஸாண்டர் ரெரஸ் கொழும்பு 6	2583151
திரு.செ.நவரட்ண	416/33A, திம்பிரிகஸ்யாயவீதி, கொழும்பு 5	2599856
திரு.எச்.எச்.விக்கிரமசிங்க	39/21. அல்விஸ் பிளேஸ், கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு 13	2435652
திரு.இ.ஈஸ்வரலிங்கம்	45/15 A, பிரெட்ரிக்கா வீதி கொழும்பு 6	2581201
கலாநிதி.பி.இராமனுஜம்	12/2, விகார மாவத்தை, கொலன்னாவை	2572436
திரு.பி.இராதாகிருஷ்ணன்	361, டாம் வீதி, கொழும்பு 12	2387896
திரு.ராஜு சிவராமன்	9A, அமரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 5	2502817
திரு.வீ.ஏ.மதுரைவீரன்	92,2 ஆம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்பு 11	2556550
திரு. ஏ.கே.சுப்பையா	12A, டி பொன்சேகா ரோட், கொழும்பு 5	2587287
திரு.இரா.இராமலிங்கம்	லண்டன்	
திரு.ஆர்.பரமசிவம்	ஹோட்டல் அமராவதி கொழும்பு 3	2577418

அமரர்.இரா.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுப் பணிகள்
2000 - 2009

நினைவுப் பேருரைகள்

1. பேராசிரியர் மு.சின்னத்தம்பி
பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்கள். இன்றும் நாளையும் (2000)
2. பேராசிரியர் வி.சூரியநாராயணன்
இளையமலையகம் - புதிய வாய்ப்புக்குளும் சவால்களும் (2201)
3. கலாநிதி மா.கருணாநிதி
மலையகக் கல்வி (2002)
4. திருமதி. லலிதா நடராஜா
மலையகப் பெண்கள் (2003)
5. திரு.வ.செல்வராஜா
மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும் (2004)
6. பேராசிரியர் சி.மொளனகுரு
தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் : தெரிந்ததும் தெரியாததும் (2005)
7. திரு.பெ.வேலுசாமி
மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள். (2006)
8. திரு. லெனின் மதிவானம்
மலேசிய தமிழரின் சமகால வாழ்வியல் பரிமாணங்கள்:
சில அவதானிப்புகள் (2007)
9. திருமதி ஷோபனாதேவி இராஜேந்திரன்
பெருந்தோட்டத்துறை சிறுவர் உரிமை மீறல்கள்:
சிறுவர் தொழிலாளர் பற்றிய விசேட கண்ணோட்டம் (2008)
10. திரு.இரா.ஜெ.ட.ரொட்ஸ்கி
சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம்: ஒரு விமர்சன நோக்கு (2009)

கட்டுரைப் போட்டியும் ஆய்வரங்கும்

1. இளைஞர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2000)
2. மாணவர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2001)
3. ஆசிரியர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2002)
4. ஆய்வரங்கு (2003)

நூல் வெளியீடு

1. மலையக பரிசுக்கட்டுரைகள் (2000)
2. சிவலிங்கம் சிந்தனைகள் (2002)
3. மலையக சமகாலப் பிரச்சினைகள் (2003)

கௌரவிப்பு

1. க.பொ.த. உயர்நகரப் பரீட்சையில் சிறந்த சித்தி (2004)
செல்வன் நிரோன்காந் மகாலிங்கம்
2. இலக்கியம் : திரு.ஆ.தமிழோவியன் (2004)
கல்வி : திரு.தி.பாரதி இராமசாமி (2004)
3. இலக்கியம் : திரு.பீ.மரியதாஸ் (2005)
நாடகம் : திரு.A.முத்தையா (2005)

கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி Ph.D

கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியற்
றுறையில் தற்போது சிரேட்ட விரிவுரையாளராகப்
பணிபுரியும் கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி அவர்கள்
குருணாகல் பிரதேசத்தைத் தமது பிறப்பிடமாகக் கொண்
டவர். தனது பாடசாலைக் கல்வியை குருணாகலில் பெற்
றுக்கொண்ட பின்னர் பொருளியலில் சிறப்புப் பட்டத்தை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுமாணிப்பட்டத்
தைக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக்கொண்
ட இவர் தனது கலாநிதிப் பட்டத்தை நெதர்லாந்து பல
்கலைக்கழகத்தில் பெற்றார். Political Economy of Trade
Liberalization in Developing Countries என்னும் தமது
முதலாவது ஆங்கில நூலை வெளியிட்டுள்ள கலாநிதி
கணேசமூர்த்தி தமது துறைசார்ந்த பல கட்டுரைகளை
வெளியிட்டுள்ளதோடு கருத்தரங்குகளிலும் செயலம்
வுகளிலும் தொடர்ந்து பங்குபற்றியும் நடத்தியும்
வருகிறார். அத்துடன் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின்
பொருளியல் கலைத்திட்ட அபிவிருத்திக் குழுவிலும்
உறுப்பினராக உள்ளார்.